

The era of Change

Maryam Rajavi
June 23, 2012

English

THE ERA OF CHANGE
SPEECH BY MARYAM RAJAVI,
PRESIDENT-ELECT OF THE NATIONAL COUNCIL
OF RESISTANCE OF IRAN

PARIS - VILLEPINTE, JUNE 23, 2012

In the name of God, Iran and Freedom

And in the name of the Iranian people's democratic
revolution,

In the name of the perseverance of Ashrafies and their
supporters, who are the harbingers of victory and freedom!

Dear Compatriots,
Supporters of the Resistance,

My warmest greetings to all of you!

Today marks the anniversary of the momentous birth
of Imam Hussein, the third Shiite Imam, who was the
eternal messenger of freedom, the historical flag bearer of

“no to humiliation”, and an inspiration for all generations to persevere and to shun surrender. Today also marks the thirty-first anniversary of the start of the resistance against the religious tyranny in Iran.

On this day and at such a magnificent gathering, I want to share with all of you my own feelings as I witness this overwhelming enthusiasm.

I see in you and with you the tens of millions of Iranians who are yearning for freedom.

I hear the voices of my brave sisters across our homeland, and the proud prisoners of conscience who are continuing their resistance in the dungeons of [the regime’s Supreme Leader] Ali Khamenei.

And I hear the outcry of students, workers, teachers and all those who long for freedom and liberation.

Indeed, all of us hear your outcries from the four corners of Iran and your voice echoes in our ears.

The cry of every Iranian is indeed “Freedom! Freedom!”

In this gathering, I see the spirit of enraged peoples of the Middle East who have risen up against the principal threat to the whole region, namely the religious fascism ruling Iran; the people in Syria, Iraq, Afghanistan and other regional countries whose representatives are here with us today.

And in you, I see the tremendous force of humanity, justice, love and faith that is alien to fatigue and decrepitude. It is this force that inspires and steers forward the largest assemblies, the longest sit-ins and the strongest movements. It crumbles the thick walls of impossibilities and is determined to march forward until its ultimate ascendance

to the pinnacle of victory.

Fellow Compatriots,

The most recent important development has been the judgment issued by the U.S. Court of Appeals in Washington, D.C., against the unlawful “terrorist” label against the People’s Mojahedin Organization of Iran (PMOI/MEK). This was a landmark and historic achievement in the struggle between the Iranian people’s Resistance and the clerical regime.

The court made it clear that the PMOI’s listing is illegitimate and ruled that if the State Department fails to make a decision on this matter, the court itself will unilaterally revoke the PMOI’s designation.

Such is the sound of chains breaking apart, the dark houses of demonization crumbling, and the spectacular defeat of the velayat-e faqih [absolute clerical rule] regime.

The PMOI’s designation in the U.S. was meant to deny the right of the Iranian nation to change the ruling regime. But your resistance restored that right with pride.

It is said that no American court has in the past two hundred years issued a writ of mandamus on matters of national security and foreign policy.

Nevertheless, a movement that has sacrificed everything for the cause of freedom and liberation of its nation lit the light of truth and justice in the depths of darkness.

I had said before that “We will pluck out the rights of the Iranian people even if you hide them in the dragon’s belly.”

Now, we have not come to chastise this shameful designation and policy. We have come to say that this policy must be uprooted in its entirety.

Was it not the State Department that fed an assortment of lies fabricated by the Iranian regime's Ministry of Intelligence and Security to some in the U.S. media in order to justify maintaining this label?

Was it not anonymous State Department officials who repeatedly churned out false claims against the PMOI?

And did the State Department not resort to the lie before the U.S. Court of Appeals that perhaps Camp Ashraf has not been fully inspected?

Do these lies serve any purpose other than setting the stage for the massacre of the remaining residents of Ashraf?

Under which law and what ethical and humanitarian principle can the State Department be allowed to defer the delisting of the PMOI until Camp Ashraf is evacuated?

There is a famous saying in Western culture that, "the laws of the Torah tie man's hands from committing sin and the laws of Bible block one's thought and intent to commit sin."

What kind of methods and beliefs does the State Department govern itself by which allow its officials to feel that they have free reins to break the law and resort to fabrications and slander?

Indeed, were it not for Members of the House and the Senate and distinguished former U.S. officials rising in support of the Iranian people, the Iranian Resistance and the Ashrafis, what would have remained of the 33-year

U.S. policy towards the mullahs except the disgrace of appeasement?

An unparalleled bipartisan coalition of Americans has challenged the official U.S. policy and is honorably and courageously defending the PMOI's delisting and Ashrafis. We identify the United States through such personalities.

It is, of course, my hope that U.S. Secretary of State Hillary Clinton would turn this oppressive and unfair page in the history of U.S. policy and personally bring an end to this unlawful designation.

But regardless of any decision or action, the decisive factor in this case is the resolve of the Iranian people and Resistance, which is succeeding to bring an end to the PMOI's designation, something that it will definitely accomplish.

Like an ominous coil, the PMOI's designation in the United States has kept in place and rehashed numerous allegations and fabrications against the Iranian Resistance, acting as the greatest obstacle to the freedom of the Iranian people. The mullahs ruling Iran or their accomplices have throughout the years repeatedly said and written that members of the Iranian Resistance torture and murder themselves.

They alleged that this is a "sect" suffering from a cult of personality, and it lacks popular support inside Iran. They have also said that the PMOI has murdered the Kurds and massacred the Shiites in Iraq. The Resistance, they have contended, has hidden chemical weapons in Camp Ashraf and 70 percent of Ashraf residents have been kept there against their will.

Such slanders have emanated from the terrorist label and

have served to preserve the mullahs' regime.

Still it was only the suffering and perseverance of the Resistance movement which broke through such a colonial and reactionary siege and onslaught against the Iranian people's Resistance.

Subsequent to the unprecedented rulings handed down by the courts in the United Kingdom and the European Union, last year, the French Judiciary issued a brilliant judgment, acknowledging the legitimacy and righteousness of the Iranian people's resistance against religious fascism. And this year, the U.S. Judiciary also testified against a historic injustice done to the Iranian Resistance.

In the long and painful history of demonization against freedom-seekers and resistance movements around the world, from Jesus Christ to Spartacus, from the heroes of the anti-fascist resistance in France to the contemporary combatants for Iran's freedom, an exceptional experience has been gained.

This is the first time that a movement has succeeded in its own life time, through much sacrifice and by raising awareness, and of course by abiding by international law, to go before the courts in Europe and the United States and succeed in freeing itself from the heavy burden of lies and slander.

We have indeed succeeded in putting an end to the suppressive siege against the Resistance, while elevating the standards of justice in the contemporary world, breaking apart the cycle of slander and ruse, and heralding a new plan and a new chapter.

This plan and roadmap is based on transparency, truth and justice, respect for mankind's achievements and virtues, encouraging the return of international institutions to defending human rights, restoring the rights of the people and reviving the value of resistance and sacrifice.

Indeed, the force of humanity and justice has come to the fore, and history has turned a page. Dictators are falling one after another and therefore policies which preserved them must also change. We have the wherewithal to bring about that change and we will realize it.

This is the meaning of a change in our era and the era of change.

In light of this, let us pay homage to the memory of Danielle Mitterrand, the First Lady of human rights, Raymond Aubrac and his comrade in arms Lucie Aubrac, Lord Corbett and Lord Archer, all of whom passed away in recent months. They were among the pioneers of this global struggle and the founders of a policy that is based on justice and humanity. Their names and valuable roles will never be forgotten.

Dear Compatriots,

The change in our era also manifests itself in the Iranian Resistance's triumphant shattering of the multi-faceted conspiracies by the Iranian regime and its puppet government in Iraq.

Over the past year there was a plan to dismantle and destroy the PMOI. A deadline was established to annihilate

the residents of Ashraf. A seven-point pact was struck between Tehran and Baghdad to either force this movement into surrender or to destroy it altogether.

Today, I am delighted to tell you and the great nation of Iran that, with God's blessing, the resistance movement against the clerical regime, which symbolizes the heroic struggles in Iran's history, has been saved from being pillaged, massacred and destroyed. And now, in order to carry out its historic mandate, it is hundreds of times more effective, resolute and solidified.

I can now ask all supporters of Ashraf everywhere: are you also prepared to live up to the responsibilities of this era, namely a struggle and effort hundreds of times greater to liberate the Iranian people?

So, much to the chagrin of the enemy, Ashraf has multiplied and there are now countless Ashrafis.

In recent months, in order to neutralize the conspiracies of the mullahs' regime and its puppet government in Baghdad, the PMOI accepted relocation from Camp Ashraf in the framework of an international solution. To advance this solution, the residents of Ashraf gave up their 25-year right to residency in Iraq in order to comply with a plan drawn up by the European Parliament. They also agreed to leave Camp Ashraf, which they had labored to build and improve through hard work and overcoming adversity.

Nevertheless, owing to the conspiracies of the religious fascism ruling Iran, the repeated breaches of the Iraqi government and the passivity of the United Nations and the United States, what was supposed to be a voluntary

relocation became a forcible transfer.

This is a forcible relocation in every detail. The Memorandum of Understanding signed between Iraq and the UN [in December 2011] lacks the minimum demands of the residents of Ashraf and even these provisions have not yet been implemented. In practice, the MoU turned into a plan to send the residents to a prison euphemistically called Camp Liberty.

Several weeks ago, I said that the plan for a temporary transit facility has fundamentally failed and nothing is left of the MoU signed between the UN and the Iraqi government and it must be saved once again.

The residents of Ashraf have also said that so long as the violation of their most basic rights continues, they will refuse to relocate to Camp Liberty. But if their demands were to be met even today, they would relocate the very next day.

These demands have been drafted in six points, are extremely simple, and have been sent to both the UN Secretary General and the U.S. government.

In simple terms, instead of Liberty being turned into a prison, it should be classified as a refugee camp; water, electricity and other humanitarian needs of the residents should be provided; the interference in the Resistance's affairs by an enemy seeking to destroy this movement must be halted; and finally, because of the recent claim [made by the State Department's lawyers] that the Camp Ashraf has not been fully disarmed, either Ashraf should be inspected or at least that statement must be retracted.

Those who say that these demands by the residents of

Ashraf are maximalist should explain why protecting the lives and safety of people should be considered a special privilege.

They are telling the residents that they do not have the right to demand the inspection of Ashraf to absolve themselves of such allegations. Instead, they say, you must go to prison and recognize it as a humanitarian solution. And if you are opposed to going to prison, the unlawful designation may continue and you will be accused of cutting off dialogue and refusing to cooperate.

In reality, they are again victimizing the victim. As though Jesus is being crucified again and the executioner claims that he was the real victim.

The residents of Ashraf have been forced into a detention center where much like slaves they must carry the heavy loads of cargos on their shoulders. Yet, it is the residents of Ashraf who are blamed for the current stalemate and the crisis.

Indeed, this is demonization on the one hand and a multitude of inhuman pressures on the other with the intent of setting the stage for another massacre in Camp Liberty.

Allow me to underscore, however, that if anyone thinks that under such pressures they can force the PMOI to forego their own rights and the rights and freedoms of their fellow Iranians, they are gravely mistaken.

I must reiterate loudly and clearly that our Resistance's code of conduct is such that when it makes a commitment, it adheres to it responsibly.

Thus, despite all the conspiracies carried out by the

Iranian regime, the Iranian Resistance stands by all of its previous commitments. This Resistance has paid the price of advancing this path in full and will continue on this path, demonstrating its full cooperation and understanding with the United Nations.

Thus far we have shown and continue to demonstrate the highest degrees of flexibility on the condition that the residents' protection, security, safety and dignity are guaranteed. However, it is our hope that the United Nations and the United States will stand by their own commitments as well. We do not identify the United States with the policy of the State Department. We identify it through the distinguished personalities (many of whom are here today), who contended loudly that relocating the residents from Ashraf on the pretext of initiating the refugee process is unjust. They repeatedly lauded these brave children of the Iranian people and asked them to remain as steadfast as ever in their struggle.

That is why, today, through these personalities, I appeal to the people of the United States and the world to be the judge.

As for proof of the commitment of the residents of Ashraf to the MoU, what could truly be more telling than the fact that so far 2,000 of the residents have relocated to Liberty?

So, why are their protests over inhumane impositions not being heard? Why are they denied of the right to their private property? Why have they been denied freedom of movement? Why have the wounded and the disabled not been allowed to take with them the special equipment that

they need?

I call upon all European countries, the United States and Canada to actively work to protect the residents of Ashraf and Liberty, to accept them in their countries and to avert another catastrophe.

Dear Friends,

The changes in this era, realized in virtue of a painful perseverance and resistance, call for international institutions to restore their principal responsibilities, namely the protection of human rights. We seek the kind of international institutions that do not blame the victim for refusing to capitulate and ones which do not engage the henchmen of the Iranian regime in discussions about the fate of the residents of Ashraf.

The question we must ask them is: Why have you turned into passive and silent bystanders vis-à-vis despots and become the conduit for the destruction of the Iranian Resistance? Why are you forcing the combatants of freedom in Iran to choose between being massacred and going to prison?

We ask these institutions to open their eyes and see why the mullahs have made the destruction of this movement their highest priority and why they are vigorously pursuing that policy. In this era of change, the mullahs do not see any future either for themselves or for their allies and affiliates in the region. That is why building a prison and suppressing the PMOI is part and parcel of a policy which includes the

bombings and the killings in Iraq and the massacres in Syria.

The united alliance of genocide and massacre from Tehran to Baghdad to Damascus has been spiraling out of control. And widespread resistance against it comes from a world that has arisen to obtain freedom.

This is a fight that neither we nor the peoples of the region started. Nevertheless, in order to liberate our people, we have no choice but to continue onward until victory. Therefore, we join the Iranian Resistance's Leader Massoud Rajavi, who said, "Whether in Ashraf, or in any other location in Iraq, whether inside or outside Iran, whether now or in the future, so long as this regime remains in place, the overthrow of the religious dictatorship is our own and our people's inalienable right."

Dear Compatriots,

The three recent rounds of nuclear negotiations between the P5+1 and the mullahs' regime ended in failure and deadlock. President Obama's four-year policy of engagement has failed.

Ten years ago, the Iranian Resistance exposed the clandestine nuclear sites in the cities of Natanz and Arak. Sadly, Western countries wasted a significant 10-year opportunity. For over a decade, they continued to provide the regime with an assortment of incentives, appeasing and engaging the mullahs during fruitless negotiations.

So far, there have been 37 rounds of talks; talks for the sake of talks with a regime that has violated seven UN

Security Council resolutions and is stockpiling at least 200 kilograms of enriched uranium each month.

In recent months, the policy of engagement has taken on new shapes, such as repeating the hollow notion that perhaps the ruling religious dictatorship has not yet made the decision to build the bomb. The other proclamation is that after obtaining the bomb, perhaps the mullahs can simply be contained.

The ultimate result of this duplicity is only one thing: letting the religious fascism obtain the bomb.

But I want to repeat again that the Iranian people will never accept this option.

Those involved in this process say that they aim to engage the mullahs. But they are following a desperate policy: one of praying and weeping, and trumpeting the demagogic fatwa by Khamenei that “nuclear weapons are prohibited.” This indicates a feigning ignorance toward the mullahs who are racing to take the final steps.

If one were to believe that the ruling mullahs will abandon their nuclear weapons program under the pressure of international sanctions, all the better. But to reach this goal one must demonstrate firmness.

The Iranian people would of course benefit from the mullahs drinking the chalice of poison by retreating from their nuclear quest. But if one were to become certain that the mullahs are continuing on the path of acquiring the bomb, the correct policy would once again be greater decisiveness and firmness.

Thus, those who understate or play down the dangers

of the mullahs' nuclear program are threatening global peace. They are at fault for telling the world that there are no solutions to the mullahs' nuclear crisis. Thwarting the dangers of a nuclear mullah regime is possible. The only way to do so is to change the mullahs' dictatorship, which is the responsibility of the Iranian people and the Resistance.

So, if one genuinely does not intend to hand over a nuclear bomb to the mullahs, one must stand with the Iranian people's resistance to topple this regime and recognize their demands for an Iran that is free of suppression, and is non-nuclear and non-theocratic.

And finally, I want to address my daughters and sons in Iran about their roles and responsibilities in the new era.

The 1979 revolution came to fruition with the sacrifice of Iran's young generation. The July 1999 uprising and the magnificent 2009 uprisings were the outcome of young people's protests and disenchantment. And undoubtedly, the Iranian nation's Spring will blossom through their enthusiasm and force.

To thwart the young people's efforts, the mullahs have erected a thick and tall wall of suppression that is unprecedented in the contemporary world. They have embarked on a widespread psychological warfare which has targeted the youths' beliefs, determination and hopes.

The main purpose of unrelenting executions, such as the hanging of four brave compatriots in Khuzistan Province last week, is to intimidate the youth.

Obviously, the Iranian society is disgusted with the ruling henchmen and their backward culture and conduct. But

harboring such disgust toward the mullahs is not sufficient.

The youth must at the same time set their eyes on the Iranian nation's real assets and true capital, which is a history of struggle against dictatorship. They must keep their hopes for a bright future and light the flames of resistance with the help of such hope and optimism. This is what the mullahs are terrified of, which is why they are aiming at three main targets with their venomous assaults:

First, the proud history of the Iranian nation's perseverance and resolve;

Second, the Resistance movement and its organization; and

Third, the culture and values that define acts of resistance.

The mullahs' regime intends to promulgate the idea that paying a price for freedom is futile and that the model to follow must be one that does not exact any price. They have targeted the source of hope in Iranian society and at its zenith, Ashraf and its residents. They want to force Iranian youth into believing that "there is nothing they can do and every effort for struggle is futile."

But what is the truth?

In reality, the youth are the fresh and forward looking force of a nation which relies on a century-long struggle for freedom, from the Constitutional Revolution to the National Movement led by the great Dr. Mohammad Mossadeq. As far as the richness of the struggle and the capacity to bring about change are concerned, the youth and people of Iran

are among the wealthiest and most able nations anywhere in the world.

I want to tell our youth that you are not alone. You are relying on an organized resistance movement, which has in the past three decades kept the flame of resistance for freedom burning in the face of the mullahs' medieval suppression. This is a movement that abounds in humanitarian values and has the capacity to bring about change.

It is a movement with 120,000 martyrs, 30,000 massacred political prisoners, and heroes and heroines such as Sediqeh [Mojaveri], Neda [Hassani] and thousands upon thousands of other red roses.

Ours is a movement built on the ideal of freedom, which ever since Khomeini stole the revolution, has drawn its boundaries against regress, monopoly of power and dictatorship.

It is a movement whose leader, Massoud Rajavi, rejected all pseudo-leftist pretentions and defined the crux of the matter as far as the Iranian revolution is concerned as the ideal of freedom. The Resistance's Leader has persevered and has never relented in the pursuit of "one ideal" and "one commitment": the ideal of freedom and the commitment to pay the price for freedom.

This commitment was of course based on maximum awareness and revolutionary foresight, with the knowledge about all the dangers which might lie ahead.

With regards to this ideal and commitment, Massoud Rajavi has said: "When our Resistance achieves victory, one of the greatest obstacles to contemporary liberation

movements and perhaps the most important factor with respect to deviation and implosion of those movements, namely transgression against the sacrosanct ideal of 'freedom' under various pretexts, would be eliminated. Indeed, in an anthropology based on Towhid (belief in one God), restoration of freedom is tantamount to the resurrection of humanity."

We are following a path that is leading towards the revival of the ideal of freedom and the revival of humanity and humane values. So, we take pride in pursuing this ideal, this path and such a leader.

In virtue of this lofty horizon, many complications in the realm of politics, path of struggle and ideas have already been resolved and set aside. These are contradictions that recent movements and uprisings in the Middle East and North Africa are starting to grapple with.

The Iranian society has the experience of defeating the pretenses of reactionary Islam and demagogic anti-western sloganeering. It has gone through the experience of forming the most enduring political coalition in our nation's history and the collaborative effort of a diverse group of political entities and personalities with different beliefs within a democratic set of relationships embodied in the National Council of Resistance of Iran. It has confronted and exposed as the contemporary global threat the mullahs' export of reactionary ideology and terrorism.

This movement has especially gone through the experience of the PMOI's organizational undertaking in a democratic set of relationships. And it has nurtured advanced

humane experiences, which the Vice President of the European Parliament, Mr. Alejo Vidal Quadras, described in his visit to Ashraf as “a moral and spiritual example for the world.” That is why from the mullahs’ perspective “Ashraf” is a forbidden term in today’s Iran.

I reiterate that the aim of this movement has never been and is not to obtain power at all costs. Our aim is to guarantee freedom and democracy at all costs.

As we have said time and again, as far as our future is concerned, merely being on the side of our martyrs at Khavaran Cemetery (in Tehran) would suffice. Our ideal is the ideal of freedom, equality and people’s right to vote. Our aim is to establish a republic based on the separation of church and state where all religions and denominations would enjoy equal rights. And our platform is summed up in three words: Freedom, democracy and equality.

So, my fellow compatriots,

Liberated women of Iran, teachers, educators, students, workers and toilers who are forced to endure the growing pressures of high prices and other forms of privation as well as reactionary impositions, and you brave young people of Iran, the time has come to rise up.

Face-to-face with religious fascism, you enjoy the greatest backing, the piercing force of the resistance for liberty.

So, I call upon all of you to rise up to free our enchained people and nation.

The key to victory is the word “freedom,” the glorious

The era of change

ideal of freedom.

So, we can and we must rebel against despondency and submission. We can and we must break apart the mullahs' intimidation. And we can and we must secure the victory of freedom over darkness and destruction.

This is the magic of love and light which "revitalizes and rejuvenates the tired soil."

This is Ashraf and its traditions, and it is as such that they get multiplied.

Hail to the people of Iran

Hail to the Mojahedin in Ashraf and Liberty

Hail to freedom,

Hail to all of you.

L' époque du Changement

Maryam Radjavi

23 juin 2012

Français

**L' EPOQUE DU CHANGEMENT
DISCOURS DE MARYAM RADJAVI,
PRESIDENTE ELUE DU CONSEIL
NATIONAL DE LA RESISTANCE IRANIENNE**

Paris - Villepinte – 23 juin 2012

Au nom de Dieu, au nom de l'Iran et au nom de la liberté,
Au nom de la révolution démocratique du peuple iranien
et au nom de la persévérance des Achrafiens et de leurs
soutiens, une persévérance qui annonce la victoire et la
liberté.

Chers compatriotes et amis de la Résistance iranienne,
Je vous adresse mes saluts les plus chaleureux. Nous
célébrons aujourd'hui l'anniversaire de la naissance du
symbole éternel de la liberté, l'Imam Hossein, petit-fils du
Prophète et 3e imam chiite, source d'inspiration pour toutes

les générations en matière de persévérance et de refus de capituler. Nous célébrons aussi le 31e anniversaire du déclenchement de la résistance à la dictature religieuse.

En cette journée si particulière et dans ce rassemblement, je voudrais vous dire ce que je ressens devant une foule aussi enthousiaste. Avec vous et à travers vous, je vois des dizaines de millions d'Iraniens assoiffés de liberté. J'entends le cri de mes sœurs courageuses à travers l'Iran, le cri des prisonniers qui résistent la tête haute dans les geôles de Khamenei, et le cri des étudiants, des travailleurs, des enseignants et de tout le peuple qui réclament la liberté. Oui, nous entendons votre cri qui résonne à travers l'Iran et qui parvient jusqu'à nous. Oui le cri de chaque Iranien: Liberté ! Liberté !

Je vois à travers vous les peuples excédés du Moyen-Orient qui se sont dressés contre la principale menace de toute la région, c'est-à-dire le fascisme religieux au pouvoir en Iran. De la Syrie jusqu'à l'Irak et l'Afghanistan, et dans tous les autres pays de la région, dont les représentants sont ici présents.

Et je vois en vous une force immense d'humanité, de justice, d'amour et de foi qui ne connaît ni la fatigue ni l'impuissance, qui engendre les plus grandes réunions, les plus longs sit-in et les fronts les plus puissants ; qui avance en brisant les épaisses murailles de l'impossible et qui s'élance vers les sommets de la victoire.

Chers compatriotes,

Un événement récent et important a eu lieu: c'est la décision de la Cour d'appel fédérale de Washington contre

l'étiquette illégale collée à l'OMPI. Il s'agit d'un grand acquis historique dans la lutte du peuple iranien contre le régime des mollahs. Le tribunal a jugé incontestable l'invalidité de cette étiquette illégitime et a décrété que si le département d'Etat américain ne prenait pas de décision, il annulerait directement cette étiquette. C'est cela le bruit des chaînes qui se brisent, l'effondrement des cabinets noirs de la diabolisation et la défaite spectaculaire du régime du Guide suprême.

Avec cette étiquette, ils voulaient nier le droit de la nation iranienne à un changement démocratique de régime, mais votre résistance a su faire valoir ce droit dans la plus grande dignité.

On a dit qu'en 200 ans, aucun tribunal n'a prononcé de verdict contre les décisions touchant à la sécurité nationale et la politique étrangère. Mais un mouvement qui a tout sacrifié pour la liberté et la libération de son peuple, a fait briller au cœur des ténèbres les plus sombres, la lumière de la vérité et de la justice. J'avais dit que «nous irons chercher les droits du peuple iranien, même si vous les cachez dans la gueule d'un dragon.»

Nous ne sommes pas venus pour critiquer cette étiquette et cette politique honteuse. Nous sommes venus pour dire qu'il faut éradiquer cette politique.

- N'est-ce pas vous qui, pour justifier le maintien de cette étiquette, avez donné en pâture des mensonges du ministère du Renseignement des mollahs contre l'OMPI à certains médias aux États-Unis?

- N'est-ce pas vos autorités anonymes qui ont lancé de

fausses allégations contre le l'OMPI?

- N'est-ce pas devant la justice américaine que vous avez recouru au mensonge en disant qu'Achraf n'aurait pas été entièrement inspecté?

A présent c'est à notre tour de demander à quoi ces mensonges ont servi sinon à préparer le terrain au massacre des Achrafiens. Et quelle loi, quel principe moral et humain vous autorisent donc à subordonner le retrait de l'OMPI de la liste noire à l'évacuation d'Achraf?

Dans la culture occidentale, une expression dit que les lois de la Bible préservent la main du péché et les lois de l'Evangile préservent l'esprit et l'intention. Alors quelle sont cette religion et cette éthique qui poussent ainsi les mains, l'esprit et les intentions des ministères des Affaires étrangères à commettre des infractions et à recourir aux mensonges et à la calomnie?

Et si des membres du Congrès et du Sénat américains et d'anciens hauts responsables des États-Unis n'étaient pas venus soutenir le peuple iranien, sa résistance et les Achrafiens, que serait-il ressorti de 33 années de politique américaine avec les mollahs, hormis une complaisance honteuse?

La plus extraordinaire des coalitions multipartites a défié la politique officielle et a pris avec courage et dignité la défense des Achrafiens et du retrait de cette étiquette. Oui, c'est à travers vous que nous reconnaissons l'Amérique.

Bien entendu j'espère que la secrétaire d'Etat américaine Mme Hillary Clinton tournera cette page politique du département d'Etat pleine d'oppression et d'injustice, et

mettra personnellement un terme à cette étiquette illégale.

Cependant, au-delà de toute décision et de toutes leurs intentions, le point déterminant reste la volonté du peuple iranien et de sa résistance de mettre un point final à cette inscription sur la liste noire et ce sera fait.

Cette étiquette a, comme un écheveau funeste, dévidé, produit et reproduit des outrages innombrables contre la résistance iranienne pour constituer un énorme obstacle sur la voie vers la liberté du peuple iranien. Au fil de ces années, les mollahs au pouvoir et leurs affidés n'ont cessé de dire et d'écrire que les membres de cette résistance se torturent eux-mêmes et s'exécutent. Ils ont dit qu'il s'agit d'une secte reposant sur le culte de la personnalité dépourvue de base dans la société iranienne. Ils ont dit qu'elle a massacré des Kurdes et des chiites en Irak, qu'elle avait caché des armes chimiques à Achraf et que 70% des Achrafiens étaient gardés de force dans le camp. Ces calomnies se sont nourries de cette étiquette et ont servi à maintenir en place le régime des mollahs.

Seules la souffrance et la persévérance du mouvement de la résistance du peuple iranien ont brisé l'agression et l'encerclement oppressif dont il était victime. Et ainsi après les verdicts sans précédent de la justice de Grande-Bretagne et de l'Union européenne, l'an dernier, c'est la justice française qui a reconnu dans un verdict brillant la légitimité de la juste résistance du peuple iranien contre le fascisme religieux. Et cette année, c'est la justice américaine qui élève la voix contre une injustice historique touchant la Résistance iranienne.

Savez-vous que dans la longue et douloureuse histoire de la diabolisation des défenseurs de la liberté et des mouvements de résistance, de Spartacus à Jésus-Christ jusqu'aux héros de la résistance au nazisme ici même en France, jusqu'aux Moudjahidine de la liberté en Iran, il s'agit là d'une expérience exceptionnelle? Car c'est la première fois qu'un mouvement réussit de son vivant, à force de sacrifices et de travail d'explication, et surtout grâce à son respect des lois internationales, à briser au cœur des tribunaux européens et américains les lourdes chaînes du mensonge. Oui, nous avons pu mettre fin à l'encerclement qui assaillait le mouvement de la résistance. Et nous avons su, en plus, faire promouvoir les normes de la justice dans le monde d'aujourd'hui.

Nous avons réussi à détruire la machine à calomnies et à tromperies. Nous avons réussi à élaborer un nouveau mode d'action et à ouvrir une nouvelle ère, un modèle qui s'appuie sur la transparence, la lumière, la vérité et la justice. Un modèle qui respecte les acquis et les vertus de l'humanité et le retour des institutions internationales à la défense des droits humains. Un plan de restauration des droits des peuples, la renaissance des valeurs de la résistance et du sacrifice. Oui, la force de l'humanité et de la justice est entrée en jeu, une page d'histoire est tournée. Les dictateurs tombent les uns après les autres et les politiques qui les protégeaient doivent changer et nous pouvons changer ces politiques. Nous sommes capables de réaliser ce changement et nous le ferons. C'est cela un changement d'époque et l'époque du changement.

Je voudrais ici célébrer la mémoire de Danielle Mitterrand, la première dame des droits de l'homme, et celles de Raymond Aubrac et de son épouse Lucie Aubrac, ainsi que le souvenir de Lord Corbett et de Lord Archer décédés tous les deux récemment. Ils font partie des précurseurs de ce combat mondial et des fondateurs de cette politique édifiée sur la justice et l'humanité. Nul n'oubliera jamais leurs noms ni leurs rôles inestimables.

Mes chers compatriotes,

Le changement d'époque apparaît aussi dans les victoires de la Résistance iranienne sur les multiples conspirations du régime des mollahs et du gouvernement en Irak qui lui est inféodé. Vous savez tous que l'an passé, un plan a été mis en place pour anéantir l'organisation des Moudjahidine du peuple, un ultimatum pour en finir une fois pour toute avec les Achrafiens et un accord en sept points des mollahs avec le gouvernement irakien pour faire plier ou détruire ce mouvement.

Aujourd'hui, je suis heureuse de vous dire à vous et au grand peuple d'Iran que ce que vous avez confié, à savoir ce mouvement combattant opposé au régime des mollahs, ce fruit héroïque de l'histoire de l'Iran, a échappé sous la protection divine, au pillage, au massacre et à la destruction. Et il est prêt maintenant à poursuivre sa mission historique avec cent fois plus de force et de vigueur.

A présent, amis d'Achraf, je vous le demande: êtes-vous prêts à remplir votre responsabilité dans cette période, c'est-à-dire livrer des efforts et un combat cent fois plus fort pour

la liberté du peuple iranien?

Voyez comment, à la plus grande stupeur de l'ennemi, Achraf s'est reproduit et les Achrafiens sont devenus innombrables!

Ces derniers mois, pour neutraliser les complots du régime des mollahs et du gouvernement à sa solde à Bagdad, les Achrafiens ont accepté de partir d'Achraf dans le cadre d'une solution internationale. Pour faire avancer cette solution, conformément au plan du Parlement européen, les Achrafiens ont renoncé à leur droit de séjour depuis 25 ans en Irak. Ils ont accepté de renoncer à la Cité d'Achraf qu'ils ont construite et rendue prospère dans la difficulté, la souffrance et le sang.

Malgré tout, sous le coup des manigances du fascisme religieux, sous le coup des violations répétées des promesses du gouvernement irakien et de la passivité de l'ONU et des États-Unis, ce qui aurait dû être un déplacement volontaire s'est transformé en déplacement forcé. Un déplacement imposé dans ses moindres détails. Bien que le protocole d'accord signé à cet égard entre l'ONU et l'Irak soit dépourvu des demandes minimales des Achrafiens, les termes de cet accord ne sont pas appliqués. Dans la pratique, c'est un plan pour envoyer les Achrafiens vers une situation de détention. Il y a quelques semaines, j'ai dit que le plan d'un camp de transit provisoire était un échec à la base, clairement en raison du comportement inhumain du gouvernement irakien, et qu'il ne reste rien de ce protocole d'accord. Il faut à nouveau le sauver. Les habitants d'Achraf ont aussi annoncé le 4 mai que tant que leurs droits les plus élémentaires continueront à

être piétinés, plus personne n'ira à Liberty.

Les requêtes en six points qui ont été adressées au Secrétaire général de l'ONU et au gouvernement américain sont très simples: Au lieu de faire de Liberty une prison, annoncez qu'il s'agit d'un camp de réfugiés. Installez l'eau, l'électricité et assurez les besoins humains élémentaires des habitants, ne laissez pas notre ennemi, qui cherche à détruire ce mouvement, interférer dans nos affaires et allez inspecter le camp d'Achraf dont vous prétendez qu'il n'a pas été entièrement désarmé, ou démentez-le par écrit. Que ceux qui qualifient d'exagérées ces demandes des Achrafiens, expliquent depuis quand la protection des vies et la sécurité des personnes figurent au nombre des concessions superflues.

Ils vous disent que vous n'avez pas le droit, pour annuler des accusations, de demander une inspection d'Achraf. A la place vous devez aller en prison et reconnaître cela comme une solution humaine. Et si vous n'êtes pas d'accord pour aller en prison, l'étiquette illégale sera maintenue et vous serez accusés de rompre les négociations et de ne pas coopérer. En vérité, ils recommencent à sacrifier des victimes. Une fois de plus il crucifie le Christ et change la place de la victime avec celle du bourreau.

Les Achrafiens ont été forcés de séjourner dans un camp de détention où comme à l'époque de l'esclavage ils doivent porter sur leurs épaules de lourdes charges. Mais c'est encore les Achrafiens qui sont accusés de causer l'arrêt des transferts et d'engendrer des crises.

On voit d'une part la diabolisation et d'autre part toutes sortes de pressions inhumaines dont le but est de préparer la

voie à une tuerie à Liberty. Mais permettez-moi de souligner que si vous pensez qu'avec ces pressions, les Moudjahidine vont abandonner leurs droits et les droits et la liberté de leur peuple, vous vous trompez lourdement.

Je déclare ici haut et fort que c'est une règle de notre Résistance que lorsqu'elle accepte un engagement, elle s'y attache avec responsabilité. Par conséquent, en dépit de toutes les conspirations du régime des mollahs, la Résistance iranienne reste fidèle à tous ses engagements. Cette Résistance a payé jusqu'à présent le prix de l'avancée de ce processus et continuera dans cette voie en faisant preuve d'une entière coopération et entente avec les Nations Unies. Nous avons montré jusqu'à présent la plus haute flexibilité à condition que la protection, la sécurité, la santé et la dignité des résidents soient garanties. Mais nous espérons que l'ONU et les Etats-Unis seront également respectueux de leurs engagements et qu'ils contraindront aussi le gouvernement irakien à respecter sa parole.

Bien entendu, nous ne reconnaissons pas les Etats-Unis dans la politique menée par le département d'Etat, mais à travers les éminentes personnalités qui sont ici présentes, vous qui vous êtes dressées pour dire qu'il est injuste de subordonner l'octroi du statut de réfugié à l'évacuation d'Achraf. Vous qui avez rendu hommage à la persévérance des vaillants enfants du peuple iranien et leur avez demandé de rester fermes sur cette voie.

C'est pourquoi, aujourd'hui, j'appelle à travers vous le peuple américain et le monde entier à juger les points suivants: A propos de l'engagement des Achrafiens à cet accord, quel

document plus sûr que les 2000 personnes déjà transférées à Liberty? Alors pourquoi nul n'écoute leurs protestations contre les pressions inhumaines qui leurs sont imposées? Pourquoi ne doivent-ils pas avoir de droit de propriété sur leurs propres biens? Pourquoi sont-ils privés du droit de libre circulation? Pourquoi les blessés et les handicapés ne peuvent ils bénéficier d'installations spéciales?

J'appelle tous les pays européens ainsi que le Canada et les Etats-Unis à agir afin de garantir la protection des résidents d'Achraf et de Liberty et à les accueillir activement dans leurs pays pour empêcher une nouvelle tragédie.

Chers amis,

Le changement d'époque qui a été obtenu par la persévérance et la résistance pleine de souffrance et de sang, pousse aussi les institutions internationales à revenir à leur principale responsabilité, c'est-à-dire la protection des droits humains. Nous attendons de ces institutions internationales qu'elles ne s'en prennent pas aux victimes pour leur refus de capituler et qu'elles ne reçoivent pas de bourreaux pour parler du sort réservé aux Achrafiens. Nous leur demandons: pourquoi êtes-vous devenus des spectateurs passifs et éteints des dictatures et des intermédiaires pour détruire le mouvement de la résistance? Pourquoi obligez-vous les Moudjahidine de la liberté à choisir entre la mort et la prison?

Ouvrez les yeux et voyez pourquoi les mollahs donnent à la destruction de ce mouvement la priorité absolue et n'y renoncent pas? Parce qu'à l'époque du changement, ils ne voient ni pour eux ni pour leurs alliés et leurs affidés

aucun avenir dans la région. C'est pourquoi la prison et la répression contre les Moudjahidine du peuple d'Iran sont la face d'une politique, dont l'autre face sont les explosions et les tueries en Irak ainsi que les carnages en Syrie.

Le front uni des génocides et des massacres s'étend de Téhéran à Bagdad jusqu'à Damas. Et la vaste ténacité qui continue à lui faire face, incarne le mouvement mondial qui s'est dressé en défense de la liberté.

C'est un combat que ni nous ni aucun autre peuple de la région n'avons commencé, mais nous n'avons pas d'autre choix que de le gagner. C'est pourquoi, à nouveau avec Massoud Radjavi nous disons qu' «à Achraf où n'importe où ailleurs en Iran ou à l'étranger, aujourd'hui ou demain, tant que ce régime existera, renverser le régime du Guide suprême est notre droit inaliénable et le droit inaliénable de notre peuple.»

Chers compatriotes,

Les trois derniers rounds de négociations des 5+1 avec le régime des mollahs ont échoué et abouti à une impasse et la politique de complaisance de quatre années de M. Obama a échoué. Il y a dix ans, la résistance iranienne révélait les sites atomiques du régime des mollahs à Natanz et Arak. Malheureusement, les gouvernements occidentaux ont laissé passer une grande occasion pendant une dizaine d'années. Dix années à donner de multiples paquets incitatifs aux mollahs, dix années de complaisance et dix années de vaines négociations. Jusqu'à présent 37 séries de négociations ont été menées et chacune pour mener à une autre négociation.

Et ce avec un régime qui a violé sept résolutions du conseil de sécurité de l'ONU et qui chaque mois entrepose au moins 200 kilos d'uranium enrichi.

Ces derniers mois, la politique de complaisance a adopté de nouvelles formes, notamment la répétition d'allégations vides comme quoi le régime du Guide suprême n'a pas encore pris de décision au sujet de la fabrication d'une bombe atomique ou bien d'attendre la fabrication de la bombe pour mettre au pas les mollahs. Il n'y a qu'un résultat final à cette supercherie et c'est de laisser les mollahs avoir la bombe. Mais je veux à nouveau déclarer que le peuple iranien n'acceptera jamais une telle option.

Les parties qui négocient disent que leur but est de dialoguer avec les mollahs. Mais en vérité ils suivent une politique de lamentation et de jérémiades pour acclamer la fatwa hypocrite de Khamenei sur l'interdit religieux qui frappe la bombe atomique en feignant d'ignorer l'élan pris par les mollahs pour franchir l'étape finale.

A présent, si vous croyez que la pression des sanctions internationales fera abandonner au régime du Guide suprême son programme de fabrication de la bombe atomique, tant mieux ! Mais pour y arriver il faudra faire preuve de fermeté. Bien entendu c'est dans l'intérêt du peuple iranien que les mollahs boivent la coupe de poison et fassent marche arrière. Mais si vous croyez que les mollahs ont décidé de rester sur la voie de la fabrication de la bombe, à nouveau la bonne politique, c'est plus que jamais la fermeté.

Par conséquent, vous qui donnez si peu d'importance au danger atomique des mollahs, vous mettez en péril la paix

mondiale. Vous êtes coupables de laisser le monde sans solution face à cette crise atomique. Toutefois, il est possible de stopper le danger atomique des mollahs, et la seule façon c'est de changer cette dictature, tâche qui revient au peuple iranien et à sa Résistance. Ainsi donc, si vous ne voulez pas offrir aux mollahs la bombe atomique, placez-vous aux côtés de la résistance du peuple iranien pour renverser ce régime. Et reconnaissez ses demandes: Elle demande un Iran sans répression et sans oppression, un Iran sans nucléaire et un Iran sans Guide suprême.

Et enfin je m'adresse à vous les jeunes, filles et garçons, à travers l'Iran. Je voudrais parler de votre rôle et de votre responsabilité dans cette nouvelle époque. La révolution de 1979 a été victorieuse grâce aux efforts de la jeunesse iranienne. Le soulèvement de juin 2009 était le fruit de vos protestations et de votre colère à vous, les jeunes iraniens. Et il ne fait aucun doute que le printemps du peuple iranien se fera avec votre force et votre enthousiasme.

Face à vous, les mollahs ont élevé un immense barrage de répression et d'oppression qui n'a pas de semblable dans le monde d'aujourd'hui. Ils ont lancé une vaste guerre psychologique qui vise vos convictions, vos espoirs et votre volonté. Le but de ces exécutions incessantes, comme celles de quatre vaillants compatriotes de la province de Khouzestan la semaine dernière, est de vous terrifier.

Il est clair que l'aversion se fait sentir dans toute la société iranienne contre ces assassins, leur culture et leur comportement arriéré. Cependant cette aversion n'est pas

suffisante à elle seule. Vous devez en même temps ne pas perdre de vue les acquis de la lutte du peuple d'Iran et sa véritable richesse. Gardez l'espoir dans les lendemains lumineux et avec cet espoir ravivez la flamme de la résistance. C'est ce qui fait aussi peur aux mollahs et c'est pourquoi ils ont pris pour cible de leurs attaques venimeuses trois objectifs principaux: D'abord l'histoire honorable de la persévérance du peuple iranien. Ensuite, l'organisation et le mouvement de la résistance, et enfin la culture et les valeurs du combat.

Les mollahs veulent cultiver cette idée noire qu'il ne sert à rien de payer le prix de la liberté et que c'est cette idéologie qui ne demande pas de prix qu'il faut adopter. Ils ont pris pour cibles les sources d'espoir de la société iranienne, et à leur tête Achraf et les Achrafiens. Ils veulent vous convaincre, vous la jeunesse iranienne, qu'«il ne sortira rien de vous et que vos efforts n'aboutiront à rien.» Mais quelle est la vérité? La vérité est que vous représentez la force de la jeunesse novatrice d'une nation qui s'appuie sur un siècle de lutte pour la liberté, la Révolution constitutionnelle de 1906 jusqu'au mouvement national dirigé par le Grand Mossadegh ; en terme de richesse de votre combat et des capacités de changement, vous êtes parmi les nations les plus comblées du monde.

Mais moi, je veux vous dire que vous n'êtes pas seuls, vous êtes soutenus par un mouvement de résistance organisé. Un mouvement qui au cours de ces trente dernières années, face à la répression moyenâgeuse des mollahs, a su conserver

vivace la flamme de la liberté. Un mouvement débordant de valeurs humaines et de forces du changement.

Et un mouvement qui compte 120.000 martyrs, 30.000 Moudjahidine et combattants massacrés et des héros comme Sedigheh et Neda et des milliers de milliers d'autres roses rouges. Un mouvement basé sur l'idéal de la liberté, qui dès le lendemain du détournement de la révolution iranienne par Khomeiny, a tracé sa ligne de démarcation avec les réactionnaires, les monopolistes et les dictateurs, et dont le dirigeant, contrairement à toutes les prétentions gauchisantes, a déclaré que le principal problème de la révolution iranienne, c'est le problème de la liberté.

Un dirigeant qui a insisté sur «un idéal» et «un engagement» et qui n'en a pas dévié d'un pouce: L'idéal de la liberté et l'engagement de payer le prix de la liberté. Un engagement pris au plus haut niveau de conscience et de la sagesse révolutionnaire, en connaissance de tous les dangers disséminés en embuscade sur cette voie.

Ecoutez ce que Massoud Radjavi a dit lui-même à propos de cet idéal et de cet engagement: «La victoire de notre résistance fera disparaître un des plus grands obstacles aux mouvements de libération contemporains et le principal facteur de leur déviation et de leur destruction, à savoir la violation du sanctuaire sacré de «la liberté» sous divers prétextes. Oui, dans notre conception unicitaire de l'être humain, restaurer la liberté c'est régénérer l'humanité.»

Ainsi donc, nous suivons un chemin qui a pour but de restaurer la liberté et de régénérer l'humanité et les valeurs humaines. Alors, nous sommes fiers de cet idéal, de cette

voie et de ce dirigeant.

Oui, dans la perspective de ce vaste horizon, une multitude de problèmes complexes touchant à la politique, à la lutte et aux idéaux ont été résolus. Des problèmes que les mouvements et les soulèvements actuels au Moyen-Orient et en Afrique du nord abordent aujourd'hui:

- L'expérience acquise depuis de longues années, par la société iranienne de briser les prétentions faites au nom de l'islam ou contre «l'arrogance mondiale» par les réactionnaires et les démagogues au pouvoir.

- L'expérience de la formation de la plus longue coalition politique de l'histoire de l'Iran et de l'unité d'action de courants et de personnalités de convictions diverses dans des relations démocratiques, et qui ont pris corps au sein du Conseil national de la Résistance iranienne.

- L'expérience de dénoncer et de s'opposer à l'exportation de l'intégrisme et du terrorisme du régime des mollahs comme nouvelle menace mondiale.

- Et surtout l'expérience structurelle des Moudjahidine du peuple dans le cadre de relations démocratiques qui a fait dire au Vice-président du Parlement européen lors de sa visite à Achraf qu'il s'agit «d'un modèle et d'un critère moral et spirituel pour le monde».

C'est pourquoi pour les mollahs «Achraf» est le mot le plus interdit en Iran aujourd'hui.

Permettez-moi une fois de plus de souligner que l'objectif de ce mouvement n'est pas et n'a jamais été de prendre le pouvoir à tout prix. Notre but est de garantir la liberté et la démocratie à n'importe quel prix. Comme nous l'avons

souvent répété, nous nous contenterons de nous retrouver sur les tombes de nos martyrs après la victoire, sans rien demander de plus. Notre but est une république fondée sur la séparation de la religion et de l'Etat où toutes les religions seront traitées sur un pied d'égalité. Et notre programme se résume dans ces trois mots: Liberté, démocratie, égalité.

Alors, mes chers compatriotes

Femmes libres d'Iran, enseignants, universitaires, étudiants, lycéens, ouvriers et travailleurs qui êtes sous la pression croissante de la montée des prix, des privations, des exigences réactionnaires, et vous la jeunesse courageuse d'Iran, le temps est venu de se lever ! Face à la tyrannie religieuse, vous bénéficiez du soutien le plus fort et de la force capable de briser les obstacles, une résistance de libération.

Je vous appelle tous à vous dresser pour la liberté du peuple et de la patrie enchaînée. La clé de l'avancée est le mot «liberté», oui la liberté, liberté chérie.

Alors on peut et on doit s'insurger contre le désespoir et la reddition.

On peut et on doit briser la terreur des mollahs.

On peut et on doit faire triompher la liberté sur les ténèbres et la destruction.

Voilà l'alchimie de l'amour et de la lumière qui comme dit le poète «reverdie la terre épuisée»

C'est cela Achraf, sa voie et sa tradition et la manière dont elle se reproduit.

Vive le peuple iranien!

Vive les Moudjahidine d'Achraf et de Liberty!

Vive la liberté!

Farsi

پس ای هموطنان!
زنان آزاده ایران، معلمان، دانشگاهیان، دانشجویان، دانش‌آموزان!
کارگران و زحمتکشانی که با فشار فزاینده گران و محرومیتها و تحمیل‌های
ارتجاعی روبه‌رو هستید،
و ای جوانان دلیر ایران!
زمان، زمان برخاستن است.
رو در روی استبداد مذهبی، شما از قویترین پشتوانه، و نیروی جبرشکن
مقاومت رهاییبخش برخوردارید،
همه شما را فرا می‌خوانم که برای آزادی مردم و میهن اسیر، به پا خیزید.
کلید پیشروی، همانا کلمه «آزادی» است، آری آزادی، خجسته آزادی.
پس می‌توان و باید بر افسون یأس و تسلیم شورید
می‌توان و باید ارباب آخوندی را درهم شکست
و می‌توان و باید آزادی را بر ظلمت و تباهی پیروز کرد.

این است آن کیمیای عشق و نور که «خاک خسته را صبح و سبزه می‌کند».
این است اشرف و راه و رسمش و این گونه است که تکثیر می‌شود.
سلام بر مردم ایران
سلام بر مجاهدان اشرف و لیبرتی
سلام بر آزادی
سلام بر همه شما

مهمترین عامل انحراف و اضمحلال آنان که همانا تجاوز به حریم مقدس "آزادی" تحت انواع و اقسام بهانه‌ها است، از میان برداشته می‌شود. آری، در انسانشناسی توحیدی، احیای مقوله آزادی همانا احیای بشریت است.»

ما رهروان مسیری هستیم که به احیای مقوله آزادی و به احیای بشریت و ارزشهای انسانی، قیام کرده است. بله، ما به این آرمان، به این مسیر و به این راهبر افتخار می‌کنیم.

در پرتو این افق بلند، بسا تضادهای بغرنج سیاسی و مبارزاتی و آرمانی حل شده است؛ تضادهایی که جنبشها و قیامهای کنونی در خاورمیانه و شمال آفریقا تازه با آن آشنا می‌شوند. تجربه درهم شکستن دعوی اسلام‌پناهی ارتجاعی و دجالگریهای ضد استکباری که جامعه ایران سالهاست آن را پشت سر گذاشته است. تجربه شکل‌گیری دیرپاترین ائتلاف سیاسی تاریخ ایران و اتحاد عمل جریانها و شخصیتها با عقاید مختلف و در یک مناسبات دموکراتیک، در شورای ملی مقاومت ایران.

تجربه مقابله و افشای صدور ارتجاع و تروریسم رژیم ولایت فقیه به عنوان تهدید امروز جهان و به ویژه تجربه تشکیلات مجاهدین در یک مناسبات دموکراتیک و تجارب انسانی پیشرفته آن که دکتر آخووبدال کوادراس نایب رئیس پارلمان اروپا در دیدارش از اشرف آن را یک «لگو و مرجع اخلاقی و معنوی برای جهان» توصیف کرد. به همین دلیل است که از نظر آخوندها، اشرف ممنوعه‌ترین کلام در ایران امروز است.

بگذارید بار دیگر تصریح کنم که هدف این جنبش، به دست گرفتن قدرت به هر قیمت، نبوده و نیست. هدف ما، تضمین آزادی و دموکراسی، به هر قیمت است و هم‌چنان که بارها گفته‌ایم، همین که در مزار شهیدانمان در خاوران باشیم، برای ما کافی است.

هدف ما یک جمهوری مبتنی بر جدایی دین و دولت است که در آن، همه ادیان و مذاهب، از حق مساوی برخوردارند. و برنامه ما در این سه کلمه خلاصه می‌شود: آزادی، دموکراسی و برابری.

دوم، سازمان و جنبش مقاومت،
و سوم، فرهنگ و ارزشهای مبارزاتی
آخوندها می‌خواهند این پندار مایوسانه را دامن بزنند که به‌پرداختن برای
آزادی بیهوده است. و این ایدئولوژی بی‌هزینگی است که باید الگو قرار گیرد.
آنها چشمه‌های امید جامعه ایران و در قلّه آن اشرف و اشرفیها را هدف قرار
داده‌اند. می‌خواهند این نتیجه را به شما جوانان ایران القا کنند که «از دست شما
کاری ساخته نیست و هر تلاشی بی‌فایده است».
اما حقیقت چیست؟

حقیقت این است که شما نیروی جوان و نوجوی ملتی هستید که از پشتوانه
یک قرن مبارزه برای آزادی، از انقلاب مشروطه تا نهضت ملی به رهبری مصدق
بزرگ، برخوردارید و از نظر مبارزاتی و ظرفیت تغییر و دگرگونی، در زمره
سرشارترین و داراترین ملت‌های جهانید.

من می‌خواهم بگویم که شما تنها نیستید، شما به یک جنبش مقاومت
سازمانیافته متکی هستید؛ جنبشی که طی سه دهه در برابر سرکوب قرون
وسطایی آخوندها، شعله‌های پیکار آزادی را فروزان نگهداشته است، جنبشی
سرشار از ارزشها و نیروی تغییر دهنده انسانی و جنبشی با یکصد و بیست هزار
شهید، با ۳۰ هزار مجاهد و مبارز قتل عام شده، و قهرمانانی همچون صدیقه و ندا
و هزاران هزار گل سرخ دیگر؛ جنبشی بناشده بر آرمان آزادی، که از فردای سرقت
انقلاب ایران توسط خمینی، مرزهایش را با ارتجاع و انحصارطلبی و دیکتاتوری
ترسیم کرد و راهبرش برخلاف همه دعای چپ‌نمایانه گفت: مسأله اصلی انقلاب
ایران، مسأله آزادی است.

راهبری که بر «یک آرمان» و «یک تعهد» پای فشرد و یک لحظه از آن دست
برنداشت:

بله، آرمان آزادی و تعهد قیمت‌دادن برای آزادی؛ تعهدی، البته در اوج آگاهی
و خرد انقلابی، با اشرف به تمامی خطرهای کمین‌کرده برسر راه.
گوش کنید که مسعود درباره این آرمان و این تعهد، چه گفته است: «وقتی
مقاومت ما پیروز شود، یکی از بزرگترین موانع جنبشهای آزادیخواهی معاصر و بلکه

قاطعیت به خرج بدهید. این البته به سود مردم ایران است که آخوندها جام زهر را سر بکشند و عقب بنشینند. اما اگر یقین کردید که آخوندها هم‌چنان در مسیر ساختن بمب پیش می‌روند، بازهم سیاست صحیح، قاطعیت هرچه بیشتر است. بنابراین آقایانی که خطر اتمی مالاها را کم‌اهمیت جلوه می‌دهید، شما مجرمید! شما که دنیا را در مقابل بحران اتمی مالاها بی‌راه حل نشان می‌دهید، شما مجرمید. توقف خطر اتمی مالاها امکان‌پذیر است و تنها راه آن تغییر دیکتاتوری مالاهاست که برعهده مردم و مقاومت ایران قرار دارد. پس اگر حقیقتاً نمی‌خواهید بمب اتمی را به آخوندها تقدیم کنید، با مقاومت مردم ایران برای به‌زیر کشیدن این رژیم، همسو و همراه شوید و خواست آنها را به رسمیت بشناسید: یک ایران بدون سرکوب و اختناق، یک ایران بدون اتمی و یک ایران بدون ولایت فقیه.

و سرانجام خطابم به شما دختران و پسرانم در سراسر ایران است. می‌خواهم از نقش و مسئولیت شما در دوران جدید صحبت کنم:

انقلاب ۵۷ با تلاش نسل جوان ایران به پیروزی رسید. قیام تیر ۷۸ و قیامهای شکوهمند ۸۸، برآمد اعتراض و خشم شما جوانان ایران بود. و بی‌تردید بهار ملت ایران با شور و نیروی شما شکوفا می‌شود.

آخوندها، در برابر شما، سد قطوری از اختناق و سرکوب ساخته‌اند که در جهان کنونی نظیر ندارد. جنگ روانی گسترده‌یی راه انداخته‌اند که آماج اصلی‌اش باورها، اراده‌ها و امیدهای شماست. هدف اعدامهای بی‌وقفه، همچون اعدام چهار تن از فرزندان دلیر هموطنان خوزستانی ما در هفته گذشته، مرعوب کردن شماست. روشن است که بیزاری از آدمکشان حاکم و فرهنگ و رفتار عقب‌مانده آنها در سراسر جامعه ایران موج می‌زند. اما این انزجار، به تنهایی کافی نیست. شما باید همزمان به دارایی مبارزاتی ملت ایران و سرمایه‌های حقیقی آن چشم بدوزید. به فردای روشن امید داشته باشید و با این امید، شعله‌های مقاومت را برافروزید.

آخوندها از همین می‌ترسند. به همین دلیل، سه هدف عمده را با حمله‌های زهرآگین خود نشانه می‌روند:

نخست، تاریخچه پرافتخار پایداری ملت ایران،

برای آزادی مردمان چاره‌یی جز پیروزی نداریم. بنابراین، بازهم با مسعود همصدا می‌شویم که گفت: «در اشرف یا هر جای دیگری در عراق یا در داخل و خارج ایران، چه در حال، و چه در آینده، تا وقتی این رژیم هست، سرنگونی رژیم ولایت فقیه، حق مسلم ما و حق مسلم خلق ماست».

هم‌میهنان گرامی!

سه رشته مذاکرات اخیر میان گروه کشورهای ۵+۱ با رژیم آخوندها، به بن‌بست انجامید و سیاست تعامل چهارساله آقای اوباما شکست خورد.

ده سال پیش، مقاومت ایران، سایتهای اتمی پنهان رژیم ملاحا در نطنز و اراک را افشا نمود. اما متأسفانه دولتهای غرب فرصت بزرگ ده ساله را از دست دادند؛ ده سال، دادن مشوقهای رنگارنگ به آخوندها، ده سال مماشات و تعامل و ده سال مذاکرات بیهوده.

تا به حال، ۳۷ دور مذاکره انجام شده است؛ هر مذاکره برای مذاکره‌یی دیگر. آن هم با رژیمی که هفت قطعنامه شورای امنیت را زیر پا گذاشته و هر ماه، ۲۰۰ کیلو اورانیوم غنی‌شده، انبار می‌کند.

در ماههای اخیر، سیاست نرمش، شکل‌های تازه‌یی پیدا کرده است. از جمله تکرار این ادعای واهی که گویا رژیم ولایت فقیه هنوز برای ساختن بمب تصمیم نگرفته یا این که بگذارید پس از دست‌یافتن به بمب، آخوندها را مهار کنیم. حاصل نهایی این فریبکاریها، یکی بیشتر نیست و آن واگذاری بمب به فاشیسم ولایت فقیه است. اما می‌خواهم مجدداً اعلام کنم که مردم ایران هرگز چنین گزینه‌یی را نمی‌پذیرند.

طرفهای مذاکره می‌گویند هدف ما تعامل با آخوندهاست. اما در اصل، از شاه سلطان حسین پیروی می‌کنند. یعنی سیاست ندبه و زاری، یعنی کف‌زدن و دف‌زدن برای فتوای شیادانه خامنه‌ای درباره حرام بودن بمب اتمی، یعنی تجاهل کردن نسبت به خیز آخوندها برای برداشتن گام نهایی.

حال اگر معتقدید که رژیم ولایت فقیه، زیر فشار تحریم‌های بین‌المللی، از برنامه بمب‌سازی دست برمی‌دارد، چه خوب! ولی برای تحقق این هدف باید

پس چرا به اعتراضات آنها نسبت به تحمیلات ضد انسانی، گوش داده نمی‌شود؟
چرا آنها نباید حق مالکیت داراییهای خود را داشته باشند؟
چرا حق رفت و آمد آزادانه از آنها سلب شده است؟
و چرا افراد مجروح و ناتوان اجازه ندارند تسهیلات ویژه خود را همراه خود داشته باشند؟

من همه کشورهای اروپا و نیز کانادا و آمریکا را فرا می‌خوانم که برای حفاظت ساکنان اشرف و لیبرتی و همچنین برای پذیرش آنها در کشورهای خود، فعالانه اقدام کنند و جلوی یک فاجعه جدید را بگیرند.

دوستان عزیز!

تغییر دوران که با پایداریها و مقاومت‌های پررنج و خون محقق شده، هم‌چنین ایجاب می‌کند که نهادهای بین‌المللی به مسئولیتهای اصلی خود، یعنی حفاظت از حقوق بشر، بازگردند. ما آن نهادهای بین‌المللی را می‌خواهیم که قربانی را به‌خاطر تسلیم‌نشدن سرزنش نکنند و بر سر سرنوشت ساکنان اشرف، با دژخیم حشر و نشر نکنند.

از آنها می‌پرسیم: چرا تماشاچیان منفعل و خاموش دیکتاتورها و واسطه انهدام جنبش مقاومت شده‌اید؟

چرا مجاهدان آزادی را میان کشته‌شدن و زندان رفتن‌مخیر می‌کنید؟
لطفاً چشم باز کنید و ببینید که راستی چرا آخوندها، انهدام این جنبش را بالاترین اولویت خود می‌دانند و آن را دنبال می‌کنند؟ زیرا آنها در دوران تغییر، برای خود و متحدان و وابستگانشان در منطقه، هیچ آینده‌یی نمی‌بینند. از این‌رو، زندان‌سازی و سرکوب علیه مجاهدین، بخشی از سیاستی است که انفجارها و کشتارها در عراق و قتل‌عامها در سوریه بخش دیگری از آن را تشکیل می‌دهد.
جبهه متحد نسل‌کشی و قتل‌عام، از تهران و بغداد تا دمشق سر به‌جنون برداشته است. و پایداری گسترده‌یی که در برابر آن ادامه دارد، مظهر جهانی است که برای آزادی به پا خاسته است.

این نبردی است که ما و هیچ‌کدام از خلقهای منطقه آن را آغاز نکرده‌ایم؛ اما

شوید. به جای آن باید به زندان بروید و آن را به عنوان یک راه حل انسانی، به رسمیت بشناسید و اگر با زندان رفتن مخالفید، نامگذاری غیرقانونی ادامه پیدا می‌کند و متهم به قطع مذاکره و عدم همکاری می‌شوید. در حقیقت، قربانی کردن دوباره قربانی را تکرار می‌کنند. یک بار دیگر مسیح باز مصلوب و باز هم عوض کردن جای جلاد و قربانی.

ساکنان اشرف به اقامت در بازداشتگاهی وادار شده‌اند که در آن مانند عصر برده‌داری باید بارهای سنگین را بر دستها و شانه‌های خود حمل کنند. اما باز همین ساکنان اشرفند که مقصر توقف و بحران شناخته می‌شوند.

از یک طرف، از طرف دیگر انواع فشارهای ضدانسانی که هدف آن زمینه‌سازی یک کشتار در لیبرتی است. اما بگذارید تصریح کنم که اگر فکر می‌کنید با این فشارها، مجاهدین از حقوقشان و حقوق و آزادی مردمشان کوتاه می‌آیند، سخت در اشتباهید.

این را هم باید با صدای بلند تأکید و تکرار کنم که این رسم مقاومت ماست که وقتی تعهدی را می‌پذیرد، مسئولانه به آن پایبند است. بنابراین به‌رغم همه توطئه‌های رژیم، مقاومت ایران بر سر تمام تعهدات خود باقی است. بهای پیشبرد این مسیر را تاکنون به تمام و کمال پرداخته و باز هم در این مسیر پیش خواهد رفت. کما این که تا به حال بالاترین انعطافها را داشته و دارد. اما شرط آن تضمین حفاظت، امنیت، سلامت و شرافت مجاهدان آزادی در اشرف و لیبرتی است. امیدواریم که سازمان ملل و آمریکا نیز به تعهدات خود پایبند باشند و دولت عراق را موظف سازند که به تعهداتش عمل کند.

البته ما آمریکا را نه به سیاست وزارت خارجه، بلکه به شما شخصیت‌های عالیرتبه می‌شناسیم. شما که فریاد زدید خارج کردن ساکنان از اشرف به بهانه پروسه پناهندگی، ناعادلانه است و شما که از پایداری فرزندان دلیر مردم ایران بارها تقدیر کردید و از آنها خواستید هر چه محکمتر در برابر آخوندها بایستند. از این رو، امروز از طریق شما، مردم آمریکا و تمام دنیا را به داوری می‌طلبم. در مورد تعهد اشرفیها به این قرارداد و مذاکرات، راستی چه مدرکی قاطعتر از این که تاکنون ۲ هزار نفر از آنها به لیبرتی منتقل شده‌اند؟

در ماههای اخیر، مجاهدان آزادی برای خنثی کردن توطئه‌های رژیم ولایت فقیه و دولت مطیعش در بغداد در چارچوب یک راه‌حل بین‌المللی، جابه‌جایی از شهر اشرف را پذیرفتند.

برای پیشبرد این راه‌حل، اشرفیها بر اساس طرح پارلمان اروپا، از حق اقامت ۲۵ ساله خود در عراق چشم پوشیدند و پذیرفتند که از شهر اشرف که آن را با سختی و رنج و خون، ساخته و آباد کرده بودند، صرف‌نظر کنند. با این همه، آنچه قرار بود یک جابه‌جایی داوطلبانه باشد، بر اثر توطئه‌های فاشیسم دینی، بر اثر نقض عهد مکرر دولت عراق و انفعال ملل متحد و ایالات متحده، صورت یک جابه‌جایی اجباری به خود گرفت. یک جابه‌جایی که جزء به جزء آن تحمیلی است و یادداشت تفاهمش فاقد خواسته‌های حداقل اشرفیهاست؛ اگرچه مفاد همین یادداشت هم اجرا نشده و در عمل، طرح به زندان فرستادن اشرفیهاست.

من چند هفته پیش گفتم که طرح کمپ ترانزیت موقت، مشخصاً به دلیل رفتار ضدانسانی دولت عراق، از بنیاد شکست خورده و از یادداشت تفاهم امضاشده میان ملل متحد و دولت عراق، چیزی باقی نمانده و باید دوباره آن را نجات داد. ساکنان اشرف نیز در چهارم مه گذشته اعلام کرده‌اند تا وقتی زیرپا گذاشتن ابتدایی‌ترین حقوقشان ادامه دارد، دیگر به لیبرتی نخواهند رفت. اما اگر همین امروز خواسته‌های حداقل آن را تأمین شود، فردا حرکت خواهند کرد. این خواسته‌ها که در عمده تنظیم و برای دبیرکل ملل متحد و دولت آمریکا ارسال شده، بسیار ساده است: به جای زندان کردن لیبرتی، آن‌جا را کمپ پناهندگی اعلام کنید. آب و برق و نیازهای انسانی آن را تأمین کنید، دشمن ما را که در صدد نابودی این جنبش است، در امور ما دخالت ندهید و اشرف را که مدعی هستید هنوز به طور کامل خلع سلاح نشده، بازرسی کنید یا دست کم، آنچه را که ادعا کرده‌اید، تکذیب کنید.

کسانی که این درخواستها را زیاده‌خواهی ساکنان اشرف توصیف می‌کنند، توضیح بدهند که از چه زمانی حفاظت از جان و امنیت افراد، در زمره امتیازهای اضافی شمرده می‌شود؟

به شما می‌گویند حق ندارید برای رفع اتهام از خود خواستار بازرسی از اشرف

نیروی انسانیت و عدالت به میدان آمده است، تاریخ ورق خورده است و دیکتاتورها یکی از پس از دیگری سرنگون می‌شوند، بنابراین سیاستهایی نیز که حافظ آنها بود، باید تغییر کند. این تغییر در توان ماست و ما آن را محقق خواهیم کرد. این است معنای تغییر دوران و دوران تغییر.

در اینجا یاد دانیل میتران بانوی اول حقوق‌بشر و یاد ریموند ابراک و هم‌رزمش لوسی ابراک و یاد لرد کوربت و لرد آرچر را گرامی می‌داریم که در ماههای اخیر بدرد حیات گفتند. آنها از پیش‌تازان این مبارزه جهانی و بنیانگذاران سیاست مبتنی بر عدالت و انسانیت بودند و نام و نقش ارزنده آنها هرگز فراموش نخواهد شد.

هموطنان عزیز!

تغییر دوران، خود را در غلبه پیروزمند مقاومت ایران بر دسیسه‌های همه‌جانبه رژیم ولایت فقیه و دولت دست‌نشانده‌اش در عراق نیز نشان می‌دهد. همه می‌دانید که در یک سال گذشته، طرح انحلال و انهدام سازمان مجاهدین در میان بود؛ ضرب‌الاجلی برای یکسره‌کردن کار اشرفیها، و قرارداد هفت‌ماده‌یی آخوندها با دولت عراق برای تسلیم یا نابودی این جنبش.

اکنون خوشحالم که به شما و به ملت بزرگ ایران بگویم که امانت شما، این جنبش رزم‌آور ضد رژیم ولایت فقیه، شکوفه قهرمانیهای تاریخ ایران، در پناه لطف خدا، از تاراج خزان و گزند قتل عام و انحلال در امان ماند. و اکنون برای ایفای رسالت تاریخی خود، صد چندان شکافنده‌تر، استوارتر و قدرتمندتر است.

و حالا، آی اشرف‌نشانها!

از شما می‌پرسم آیا شما هم برای مسئولیتهای این دوران، یعنی تلاش و نبرد صدبرابر برای آزادی مردم ایران آماده‌اید؟

[جمعیت: حاضر حاضر حاضر - ما بشمارانیم، فرزند ایرانیم]

آری، به کوری چشم دشمن، اشرف تکثیر شد و اشرفیها بشماران شدند.

اعضای این مقاومت، خودشان، خود را شکنجه می‌کنند و می‌کشند. گفتند که این یک سکت مبتلا به کیش شخصیت است که در جامعه ایران پایگاهی ندارد.

گفتند که آنها در عراق کردها را کشته و شیعیان را قتل عام کرده‌اند، گفتند که تسلیحات شیمیایی را در اشرف پنهان کرده‌اند، و گفتند که ۷۰ درصد اشرفیها را به زور نگهداشته‌اند.

این افتراات یکسره از همین برچسب ارتزاق می‌کرد و در خدمت حفظ رژیم آخوندی بود. با این‌همه، فقط این رنج و پایداری جنبش مقاومت بود که این محاصره و هجوم استعماری-ارتجاعی علیه جنبش مقاومت مردم ایران را درهم شکست.

چنین بود که بعد از احکام بی‌سابقه دادگاههای انگلستان و اتحادیه اروپا، سال گذشته، قضاییه فرانسو در حکم درخشان خود، به مشروعیت و حقانیت مقاومت عادلانه مردم ایران علیه فاشیسم مذهبی اذعان کرد و امسال قضاییه ایالات متحده علیه یک بی‌عدالتی تاریخی در مورد مقاومت ایران گواهی داد.

در تاریخ طولانی و دردناک شیطان‌سازی علیه آزادیخواهان و جنبشهای مقاومت، از اسپارتاکوس و مسیح، تا قهرمانان مقاومت ضدفاشیستی در همین فرانسه تا مجاهدان آزادی در ایران، یک تجربه استثنایی واقع شده است. زیرا این نخستین بار است که جنبشی توانسته در زمانه خود، با فداکاری و روشنگری و البته با پایبندی به قوانین بین‌المللی، در محضر دادگاههای اروپا و آمریکا زنجیرهای ستر این دروغ را از دست و پای خود باز کند.

آری، ما توانستیم بر محاصره سرکوبگرانه جنبش مقاومت، نقطه پایان بگذاریم. ما توانستیم استانداردهای عدالت را در جهان امروز ارتقا دهیم. ما توانستیم چرخه افترا و نیرنگ را در هم بشکنیم. ما توانستیم طرحی نو دراندازیم و دوران تازه‌یی را بگشاییم؛ طرحی بر اساس شفافیت و روشنایی و حقیقت و عدالت، طرح احترام به دستاوردها و فضیلت‌های بشری و بازگشت نهادهای بین‌المللی به دفاع از حقوق بشر؛ طرح اعاده حقوق خلقها و احیای ارزش مقاومت و فداکاری.

حالا، ما نیامده‌ایم که این نامگذاری و این سیاست شرم‌آور را نکوهش کنیم. ما آمده‌ایم بگوییم که این سیاست باید از بیخ و بن برکنده شود. مگر شما نبودید که برای توجیه حفظ این برچسب، انواع جعلیات وزارت اطلاعات آخوندها علیه مجاهدین را به خورد برخی رسانه‌های آمریکا دادید؟! مگر نبود که مقامهای ناشناس شما پی‌درپی دعای کذب علیه مجاهدین عنوان می‌کردند؟ مگر در محضر قضاییه و عدالت آمریکا به این دروغ متوسل نشدید که گویا اشرف هنوز به‌طور کامل بازرسی نشده است؟ حالا نوبت ماست که بپرسیم این اکاذیب چه مصرفی جز زمینه‌سازی برای کشتار اشرفیها دارد؟ و کدام قانون، یا کدام اصل اخلاقی و انسانی به شما این مجوز را داده است که حذف نام مجاهدین از لیست را به خالی‌شدن اشرف موکول کنید؟

در فرهنگ مغرب زمین، این گفته مشهوری است که «قوانین تورات، دست آدمی را از ارتکاب خطا می‌بندد، و قوانین انجیل، فکر و نیت او را». حال این چه دین و آیینی است که بر این گونه وزارتخانه‌ها حاکم است که هم دستشان و هم فکر و نیتشان را برای قانون‌شکنی و توسل به جعل و افترا باز می‌بینند؟ و راستی اگر نبود نمایندگان کنگره و سنا و شخصیت‌های بلندمرتبه‌یی که از میان زمامداران پیشین ایالات متحده به حمایت از مردم و مقاومت ایران و اشرفیها برخاسته‌اند، از سیاست ۳۳ سال اخیر آمریکا با ملاها جز ننگ مماشات چه باقی می‌ماند؟ این بی‌نظیرترین ائتلاف فراحزبی است که سیاست رسمی را به چالش کشیده و شرافتمندانه و شجاعانه از حذف این نامگذاری و از اشرفیها دفاع می‌کند.

من البته امیدوارم که وزیر امور خارجه آمریکا، خانم هیلاری کلینتون، این صفحه پر از ظلم و جور و جفاکاری را از تاریخ سیاست آمریکا ورق بزند و شخصاً بر این نامگذاری غیرقانونی نقطه پایان بگذارد. با این همه، فراتر از هر تصمیمی، هرچه می‌خواهند بکنند، آنچه تعیین‌کننده است، اراده مردم و مقاومت ایران است که بساط این لیست‌گذاری را در هم می‌پيچد و چنین خواهد شد.

این نامگذاری مثل کلاف شومی، تهمت‌های بی‌شمار علیه مقاومت ایران را حفظ یا تولید و بازتولید کرد و راهبند بزرگ آزادی مردم ایران شد. در این سالها آخوندهای حاکم یا همدستان آنها بسیار گفتند و نوشتند که:

بله ما صدای همه شما را از سراسر ایران می‌شنویم و فریادتان در گوشمان
طنین‌انداز است.

[شعار جمعیت: فریاد هر ایرانی، آزادی، آزادی]

آری فریاد هر ایرانی، آزادی، آزادی است.

من در شما، مردم به جان آمده خاورمیانه را می‌بینم که در برابر تهدید اصلی
تمام منطقه، یعنی فاشیسم دینی حاکم بر ایران، ایستاده‌اند. از مردم سوریه تا عراق
و افغانستان و سایر کشورهای منطقه که نمایندگانشان در این جا حضور دارند و
در شما نیروی عظیم انسانیت و عدالت و عشق و ایمانی را می‌بینم که خستگی
و ناتوانی نمی‌شناسد، بزرگترین اجتماعات، طولانی‌ترین تحصن‌ها و نیرومندترین
جنبش‌ها را برمی‌انگیزد و پیش می‌برد، دیوار ستبر ناممکن‌ها را می‌شکافد و سر آن
دارد که تا قله پیروزی به پیش بتازد.

هم‌میهنان!

حکم دادگاه تجدید نظر واشینگتن علیه برچسب غیرقانونی در مورد مجاهدین،
یک دستاورد بزرگ تاریخی در نبرد مقاومت مردم ایران علیه رژیم آخوندی است.
دادگاه، بطلان برچسب نامشروع را محرز شناخت و حکم داد که اگر وزارت خارجه
تصمیم نگیرد، خود رأساً نامگذاری را لغو خواهد کرد.

این است صدای درهم‌شکستن زنجیرها، فرو ریختن تاریکخانه‌های شیطان‌سازی
و شکست تماشایی رژیم ولایت فقیه.

با این نامگذاری می‌خواستند حق ملت ایران را برای تغییر رژیم انکار کنند، اما
مقاومت شما با سربلندی تمام این حق را به کرسی نشاند. می‌گفتند در ۲۰۰ سال
اخیر هیچ دادگاهی علیه تصمیمات مربوط به امنیت ملی و سیاست خارجی، حکم
صادر نکرده است. اما جنبشی که تمام هستی خود را فدای آزادی و رهایی ملتش
کرده، در دل تاریکترین تاریکیها، روشنایی حقیقت و عدالت را فروزان کرد. گفته
بودم که «حقوق ملت ایران را حتی اگر در کام ازدها پنهان کنید، آن را بیرون
خواهیم کشید!»

دوران تغییر

سخنرانی مریم رجوی

به نام خدا، به نام ایران، به نام آزادی
و به نام انقلاب دموکراتیک مردم ایران و به نام پایداری اشرفیها و اشرف‌نشانها
که نویدبخش فتح و آزادی است.
هم‌میهنان، یاران مقاومت!
گرمترین درودها به همه شما.
امروز، روز میلاد پیامبر جاودان آزادی حسین(ع)، پرچمدار تاریخی هیئات
منالذله و الهام‌بخش پایداری و تسلیم‌ناپذیری برای همه نسلهاست و هم چنین
سی و یکمین سالگرد آغاز مقاومت در برابر استبداد مذهبی.
در چنین روزی و در این گردهمایی می‌خواهم به شما بگویم که از دیدن
جمعیت پرشور شما چه احساسی دارم:
من در شما و با شما دهها میلیون ایرانی را می‌بینم که تشنه آزادی‌اند.
من صدای خواهران دلیرم از سراسر ایران را می‌شنوم؛ صدای زندانیان سرفرازی
که در سیاهچالهای خامنه‌ای مقاومت می‌کنند، و صدای دانشجویان، کارگران،
معلمان و همه مردمی که تشنه آزادی و رهایی‌اند.

دوران تغییر

سخنرانی مریم رجوی

گردهمایی در ویلنت پاریس

۳ تیر ۱۳۹۱ - ۲۳ ژوئن ۲۰۱۲